

„Originální hlas
v šedi současné krimi.“
– MICHAEL CONNELLY

Devátá oběť

Severská
krimi
z Aljašky

PŘÍPAD PRO KATE SHUGAKOVOU

DANA STABENOW

Devátá obět'

Devátá oběť

DANA STABENOW

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Dana Stabenow, 1993 / 2001

Translation © Alžběta Lexová, 2019

Cover © Jan Matoška, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-148-9 (PDF)

*Spolku přátel krásné literatury
& čtyř hlavních potravinových skupin.
Osoby, které mám na mysli, vědí a vědí také proč.*

Jedna

Byl první jarní den, šest hodin ráno, a přestože do východu slunce zbývala ještě dobrá půlhodina, podkroví už bledlo chladným, stříbrným příslibem úsvitu. Kate neochotně otevřela oči, posadila se a protáhla, zívla si a pak odhrnula peřinu.

Na dlouhé podvlékačky, ve kterých spávala, si natáhla tepláky a slezla ze žebříku do jediné čtvercové místnosti srubu.

„Ahoj, holka.“ Obluda se tiskla ke dveřím, s nastraženými ušima a zježenými šedivými chlupy kolem tváře, jíž dominovaly zářivé žluté oči, nyní úpěnlivě upřené na Kate. „Za vteřinku. Vydrž.“

Kate přešla ke kamnům, otevřela dvířka a přiživila oheň dřívím z košíku stojícího vedle. Uhlíky z předchozí noci byly stále horké a dřevo chytilo skoro okamžitě. Potom napumpovala vodu do dřezu a doplnila téměř čtyřlitrovou konvici, z níž se během noci část vody vypařila. S námahou ji zvedla zpět na kamna. „Dobře, holka,“ povzdechla si a nazula si na bosé nohy holínky. Obluda netrpělivě tancovala kolem dveří, avšak jakmile se Kate natáhla pro obojek a vodítko, stáhla fena ocas mezi nohy a tichounce, tesklivě zakňučela.

„Na to zapomeň,“ prohlásila Kate přísně. Jizva na jejím krku, bledý, plochý propletenec zahojené tkáně napínající se od jednoho ucha k druhému, proti užívání poškozených hlasivek tak brzo ráno protestovala, a Katein hlas zněl jako cirkulárka. „Včera se tu zas potloukal ten starý vlk. Víím, že by sis ráda vrzla, ale štěňata jsou to poslední, co potřebujeme.“ Obluda přitiskla uši k hlavě a zuřivě zamávala ocasem. „S tímhle na mě nechod'. Ty si možná nepamatuješ, jak to dopadlo posledně, ale já jo.“

Obluda v Kateině hlase zaslechla nesmlouvavý tón. Ocas strnul v půlce pohybu, čenich poklesl k zemi a pak si fena hluboce povzdechla. S aurou největší mučednice na světě si pokorně nechala nasadit obojek a vodítko, sklesle se vyploužila ze dveří a zamířila za hromadu nasekaného dříví.

Kate vodítko povolila na maximum, aby jí dopřála trochu soukromí, a čekala. Nadechovala se chladného ranního vzduchu a vychutnávala si vůni borovicové smůly a kouře z hořícího dřeva. Velký, oblý, placatý teploměr připevněný na zdi srubu hlásal minus deset stupňů, ale bylo teprve půl sedmé. Ano, jaro opravdu konečně dorazilo.

Ucítla jemné, nesmělé trhnutí za vodítko. Zpoza hromady dříví vykouklo jedno velké žluté oko. „Tos uhodla,“ odfrkla si Kate a zamířila k latríně, aniž by vodítko pustila z ruky.

Zabiják se probudil o několik minut později a o čtyřicet kilometrů dál na východ. Vyskočil z postele a s veselým hvízdáním si opláchl obličej studenou vodou. Potom si pomalu a metodicky vyčistil zuby a oholil se, opatrně a pečlivě, aby se neřízl, jako by každý pohyb byl součástí rituálu. Nové oblečení –

levisky, košile, ponožky, tričko a boxerky koupené den předtím v Niniltně – leželo na posteli v pořadí, v jakém ho tam vyskládal.

Prodavačka v obchodě ho předchozího dne nepoznala, přestože tam nakupoval celou zimu. Otřel si z tváře zbytky pěny na holení a usmál se na sebe do zrcadla.

Kate dojedla chleba z minulého týdne – ačkoli si ho musela namáčet do kávy, aby se dal vůbec kousat – a pak uválela nové těsto, přikryla ho vlhkou utěrkou a nechala ho kynout vedle kamen. Pustila se do úklidu, převlékla postel v podkroví, vydrhla dřez, umyla plotnu na kamnech, vytahala koberce na verandu a vyklepala je a vytréla dřevěnou podlahu. Napumpovala dost vody na naplnění necek, přidala mýdlo a oblečení a nechala všechno ohřívat na kamnech. Vyčistila komíny a zastříhla knoty ve všech propanových lampách. Obvyklá pondělní rutina, kterou vykonávala naprosto automaticky. Bylo dobré mít nějakou rutinu. Udržovala věci v chodu a umožňovala Kate zapomenout na to, jak izolovaná tu je. V srdci aljašského národního parku, který se rozpínal na ploše osmdesáti tisíc kilometrů čtverečních, kde jejími nejbližšími sousedy byli grizzly za řekou, probouzející se právě ze zimního spánku, a vlk, co s nadějí čmuchal kolem její nadržené feny, by se snadno mohla cítit osaměle, kdyby si něco takového připustila. Ale Kate nikdy nelelkovala tak dlouho, aby se nad tím mohla zamýšlet.

Když douklízela, posadila se ke stolu vedle naftových kamen a natáhla se pro velikou plechovku od másla. Vysypala ji na stůl a začala třídit mince a bankovky. Po sečtení došla k částce dvě stě devadesát šest dolarů a šedesát jedna centů.

„No,“ prohodila směrem k Obludě, „je to lepší než loni. Tentokrát aspoň nezahájíme jaro úplně na mizině.“

Obluda namísto odpovědi jen zavrtěla ocasem.

Winchestrovku model 70, ráže 30.06, si koupil předchozího dne v Niniltně, ve stejném obchodě jako oblečení, od stejné lhostejné prodavačky. I náboje měl nové, tucet krabiček s nablýskanými poloplášťovými střelami Super X Silvertips o hmotnosti 11,7 gramů, značky Winchester (byla to jeho oblíbená). V každé krabičce měl dvacet střel. Neodolal, jednu z krabic otevřel a vytáhl z ní náboj. Mosaz, měď i stříbrná špička se v brzkém ranním světle zaleskly a zatřpytily. Nic tak krásného v životě neviděl.

Rozestavěl prázdné plechovky na kmen stromu položeného přes cestu vedoucí k jeho srubu a vedle si pověsil papírový terč s několika soustřednými kruhy.

Odpočítal sto padesát kroků po staré, rovné cestě, pozůstatku podloží železnice, které sloužilo jako jediná silnice v celé rezervaci. Ušlapaný tvrdý sníh začínal po zimě pod jeho nohama tát a prskat. Dřepł si a krabici s municí odložil stranou. Zvedl pušku oběma rukama, na pár vteřin si ji přiložil k obličejí a vdechoval vůni naolejovaného ořechového dřeva. Láskyplně přejel prstem po zářivé černé hlavni a otestoval chod závěru, který hladce klouzal sem a tam. Z každého detailu čísel a řemeslná zručnost, díky níž jednotlivé součástky tvořily jeden dokonalý celek.

Zapřel si pažbu do ramene a zadíval se přes hlaveň na terč. Maličký kovový kroužek na jejím konci se zdál být současně blízko i daleko. Kov se v ranním slunci blýskal novotou. Muž

se zamračil a zašátral v kapsách pro zápalku. Škrtnul jí a přidržel ji pod kroužkem tak, aby ho stoupající dým trochu ztmavil.

Prohlédl si mířidla, která byla součástí pušky, a s požitkářským úsměvem zavrtěl hlavou. Z jiné kapsy vytasil vlastní dioptr a nasadil ho na pouzdro závěru. Nabil pušku, pět ran do zásobníku, jednu do komory, a postavil se. Zapřel pažbu a zadíval se do dioptru. S uspokojením seznal, že navzdory zářivé bělobě okolního sněhu je opálený kroužek na konci hlavně dobře vidět a nevrhá žádné matoucí odlesky. Vypálil šest ran a s každou si vychutnával praskavý zvuk výstřelu, zpětný ráz pažby do ramene a hladkou práci páky. Jakmile byla komora prázdná, vydal se po cestě k terči. Většina střel se soustředila nalevo a kousek nahoru od středu. Seřídil šroubovákem dioptr, znovu nabil a celý proces zopakoval. Napotřetí střílel na plechovky.

Za necelou hodinu už měl připravený dokonalý smrtící stroj, pro který nebyla vzdálenost tří set metrů mezi terčem a střelcem žádný problém. „Každá rána si najde cíl,“ řekl a usmál se. A to ho manželka nazývala sucharem bez špetky humoru.

Znovu nabil a zkontroloval pojistku. Nechtěl omylem zastřelit sám sebe.

„Řekla jsem ne a myslela jsem to smrtelně vážně,“ oznámila Kate dveřím. Obluda za nimi tesklivě zakňučela. „Věř mi, s chlapy jsou jen potíže.“

Prudce zatahala za kliku, aby se ujistila, že petlice drží, a pak vykročila ke garáži. Teď, když tlustá vrstva sněhu a ledu kolem pantů konečně roztála, se dvoukřídlé dveře daly otevřít snadno.

Garáž byla vlastně jen nevyhřívaná bouda z dřevotřísky, do níž kvůli řadě zamazaných a rok nemytých oken pronikalo jen málo světla. Podél zdi se táhly dlouhé pruhy křiklavě růžové izolace nacpané mezi dřevěná prkna a police přišroubované ke zdem od hrubé, neotesané podlahy až ke stropu. V jednom koutě stála červená kovová bedna na kolečkách, vysoká zhruba jako Kate, ve druhém se nacházela stolní pila a dílenský ponk, nad nímž byla ke zdi přibitá dřevěná deska s náradím. Možná byla garáž stavebně trochu nedotažená, ale svému účelu sloužila dobře a všechno tam bylo hned po ruce. Kate přešla očima po vystaveném náradí, a když se ujistila, že se žádný nástroj v její nepřítomnosti samovolně nepřesunul na jiné místo, spokojeně se usmála.

Obešla sněžný skútr parkující vepředu a zamířila k pick-upu za ním. Byl to malý Isuzu Trooper s naftovým motorem a podomácku vyrobenou bednou na náradí umístěnou na korbě za kabinou. Zvedla kapotu. Loni na podzim, když přišel první sníh, odpojila baterii, ale nevytáhla ji. Nyní ji však vyndala a přenesla na pracovní ponk. Vyšla ven z garáže a zamířila k boudě s generátorem. Generátor s kapacitou tří a půl kilowattu kupovala loni na podzim, ale byl taky na naftu a z principu odmítal naskočit snadno. Povolila klapku a upustila trochu vzduchu a pak s hekáním několikrát zabrala za kliku. Motor s hlasitým řevem ožil a Kate uskočila leknutím. Zabouchla dveře boudy a vrátila se do garáže. Pološero v místnosti rozháněla jediná stopadesátiwattová žárovka, kterou zapoměla v únoru vypnout. Zapojila baterii k nabíječe a nechala ji tam.

Obešla srub zezadu a vylezla po dřevěném žebříku k bytelné plošině s dvanácti dvousetlitrovými barely nafty položenými na

bok, které dohromady propojovala dlouhá měděná trubka vedoucí zároveň ke srubu a boudě s generátorem. Z police vzala testovací tyčku a zasunula ji do každého z barelů, aby zjistila, kolik paliva v něm zbývá. Naftu na usedlosti používala jen do nádrže auta, do naftových kamen a do generátoru, který zásoboval elektřinou garáž kvůli náradí, takže ve všech barelech zbývala dobrá čtvrtina nebo třetina paliva. Do konce května nebo začátku června, kdy se otevřou silnice a obrovský kamion z Ahtny bude konečně moct projet, jí to vystačí. „Žádný stres,“ řekla Kate nahlas, otřela tyčku a zašroubovala poslední barel.

Vrátila se do srubu a pak ven vynesla kbelík mýdlové vody, houbu a stěrku a pustila se do umývání garážových oken. Během dne se oteplilo natolik, že si dokonce sundala svetr a pracovala jen v tričku a košili.

„Vsadím se, že se to dneska vyšplhá k nule,“ konstatovala. Potom se zarazila a provinile se zadívala ke srubu. Z okna nad dřezem ji sledoval vyčítavý pár žlutých očí. „Jedeš z toho pultu?“ zahulákala Kate nijak zvlášť pánovitě. Odpovědí jí bylo cosi mezi zakňučením a zavytím. Kate si povzdechla a odložila stěrku.

Obluda ji u dveří vítala nadšeným štěkotem a snažila se kolem ní proklouznout ven. Kate jí zabořila jednu ruku do kožichu a druhou sáhla pro obojek a vodítko. Vyvedla fenu ven, navlékla jí kovový obojek a vodítko přichytila k drátu, který se táhl mezi dvěma stromy a okrajem mýtiny. Tak mohla Obluda pobíhat sem a tam po celé délce drátu, aniž by se do vodítka zamotala. Fena okamžitě padla na břicho a beze špetky studu se před Kate začala plazit, aby si vyprosila svobodu.

„Nekoukej tak na mě,“ varovala ji Kate. „Víš, že to je pro tvoje dobro.“

Zabiják si nasadil čepici, oblékl si kabát a rukavice a pušku přehodil přes rameno. Z hřebíku na zdi sundal malé zrcátko a podržel si ho před sebou na délku paže, aby se mohl důkladně prohlédnout. Zamračil se a mírně si poupravil límeček košile. Při pohledu na to, jak mu popruh pušky pomačkal nový vlněný kabát, nakrabil obočí. Uhladil látku rukou, posunul popruh o milimetr doleva a konečně byl spokojený.

Rozhlédl se po srubu. Nikde ani smítka. Otlučžený bílý porcelán dřezu byl dočista vydrhnutý, stejně jako třpytící se deska kamen. Podlaha byla zametená a postel pod olivově zbarvenou vojenskou přikrývkou úhledně ustlaná. Potěšeně kývl hlavou. Nikdo o něm nebude moct říct, že byl bordelář.

Jeho první zastávka se nacházela necelé dva kilometry daleko. Užíval si procházku, příjemný chladný vzduch i brebenění veverek. Jednou se zastavil uprostřed kroku a naklonil hlavu na stranu, protože by přísahal, že zaslechl strnadce zlatotemenného, jak cvrliká svůj charakteristický třínotový popěvek „Jaro je tu“. Zvuk se však už znovu neozval, a tak pokračoval v chůzi.

Když dospěl na mýtinu, kde stál srub jeho nejbližšího souseda, zastihl ho právě ve chvíli, kdy vycházel z latríny. Sousedův pozdrav sice nebyl nijak zvlášť srdečný, ale dal se považovat za dostatečně zdvořilý. „Á, zdravíčko! Konečně přišlo jaro, co? Kávu?“

Otočil se ke srubu a první kulka ho trefila do zad. Přetála mu páteř a vyrazila ven hrudí, kde po sobě zanechala patnácti-centimetrovou díru. Druhá kulka se mu provrtala zátylkem

a rozmetala hrdlo, takže jeho poslední zděšený výkřik se rázem proměnil v nevěřící bublavé zachrchlání.

Slunce stálo vysoko na jasné, pastelově modré obloze a teplo měř na srubu hlásal dva stupně pod nulou. „Co jsem ti říkala,“ pousmála se Kate na Obludu. Několika krátkými údery tylcem sekery zarazila klín do polena, o krok ustoupila, zvedla sekeru nad hlavu a udeřila do klínu plnou silou. Špalek borovice přes zimu pořádně vyschl, takže stačila jedna rána a rozpadl se s uspokojivým zapraskáním na dvě stejné poloviny. „Takhle vypadá aktivní odpočinek,“ prozradila Obludě. Obluda si zívla a složila hlavu na překřížené přední tlapy. Obojek ji mírně škrtil a vodítko měla napjaté k prasknutí, jak se snažila dostat co nejdál od místa, kde Kate štípala dříví. Byla uražená a demonstrativně s Kate nemluvila, ale i její ticho vydalo za tisíce slov. Kate, vytrápaná Obludiným trucováním, otočila sekerku ve vzduchu a obě poloviny polena rozštípla na další kousky.

Při štípání druhé várky ji vyrušilo chřestění řetězu a hysterický štěkot. Zvedla hlavu a spatřila, jak Obluda – zcela nepřiměřeně svému věku a důstojnosti – poskakuje na samém okraji mýtiny a zběsile tahá za vodítko. Vzpírala se mu jako smyslů zbavená. Kate následovala její pohled a zalapala po dechu.

Byl to obyčejný vlk s popelavě šedivou srstí. Na výšku mohl měřit něco přes metr a od oka ho Kate odhadovala na dobrých pětasedmdesát kilo. Měl veliké hnědé oči, které se obvykle nepochybně leskly inteligencí, ale dneska z nich sálalo něco úplně jiného. Aniž by spustil pohled z křížky vlka a huskyho uvázané na drátu mezi stromy, marnivě se oklepal, jako by si chtěl načechrat kožich, zvedl ocas a plíživě vyrazil.

Objektivně vzato to byl celkem pohledný chlapík. Konec konců ani Obluda nebyla ve skutečnosti žádná šereda a Kate jejich pudy víc než dobře chápala. Na okamžik se zarazila a málem se nechala štěkotem a láskyplným vytím a kňučením obou milenců přesvědčit, ale pak se sebrala a přísně si dupla. „Zatraceně, Obludo, tys mě snad neposlouchala? Další štěňata tady nepotřebujeme. Ta poslední smečka nás málem obě vyštvala z baráku. Měly jsme štěstí, že se Mandy podařilo je alespoň z půlky vycvičit a jsou jí k užitku.“

Obluda její argumenty ignorovala a třásla se po celém těle. Srst měla zježenou, ocas koketně zkroucený a obrovské žluté oči upírala na vlka, který se na chvílku zastavil, poprvé se podíval na Kate a vzápětí ji vyhodnotil jako neškodnou a nepodstatnou. Kate si ani nebyla jistá, jestli z toho letmého pohledu pochopil, že je Kate člověk, a tudíž pro něj představuje hrozbu. Jeho pozornost se upínala jiným směrem.

Přistoupila k drátu. Obluda kolem ní natěšeně tančila a Kate si opatrně vodítko omotala kolem předloktí, chvíli se na něj dívala a pak pro jistotu udělala ještě jednu smyčku. „Lásku neradno podceňovat,“ zamumlala a Obluda její domněnku okamžitě potvrdila. Sotva Kate vodítko odepnula od drátu, trhla za něj fena tak silně, že paničce málem vykloubila rameno. Obluda táhla ke stromům, Kate ke srubu. Stálo jí to každý ždíbec síly, crčel z ní pot a chrtila ze sebe jednu nádvku za druhou, ale nakonec se Kate podařilo – navzdory rudým a úplně necitlivým rukám a předloktím – rozklepanou, kňučící fenu dovést zpět do srubu a zabouchnout za ní dveře. Jakmile zastrčila petlici, svezla se k zemi a oťřela si upocené obličej. „A navíc,“ houkla přes dveře na Obludu,

která na ně zběsile dorážela a chtěla ven, „když se bez toho obejdu já, tak ty taky.“

Vlk na okraji mýtiny dlouze a srdceryvně zavyl a jeho tesklivý nářek postupně nabíral na hlasitosti. „A ty taky sklapni,“ odsekla Kate a vrátila se k hromadě dříví, aby si na něm mohla vybít frustraci.

„A helemese, dneska jste můj první zákazník.“ Buclatý, veselý chlapík za pultem mu věnoval přátelský úsměv. „Letadlo s poštou ještě nedorazilo, takže –“

Zabiják jednou vystřelil. Expandující projektil s měkkou špičkou roztrhal muži celou zadní část lebky a pokryl dřevěnou stěnu za ním šedobílými a tmavě rudými kapičkami. Mužovo tělo zůstalo ještě chvíli stát, mírně se pohupovalo ze strany na stranu, a pak se pomalu a ladně zhroutilo na podlahu.

Rozhostilo se ticho. Potom zabiják zaslechl krátké, prudké zalapání po dechu, a když se otočil na patě, zahlédl závěs oddělující úřadovnu pošty od zbytku domu. Jemně se vlnil, jako by ho do té chvíle někdo držel a právě ho pustil. Trhnutím pruh látky odtáhl a ocitl se v prázdném obývacím pokoji se zadními dveřmi. Byly pootevřené a kývaly se v pantech. Přešel k nim a vyhlédl ven. Zavalitá, šedovlasá stařenka v džínách, svetru a ponožkách utíkala po dlouhé, úzké přístávací dráze. Měl dojem, že ji slyšel vykřiknout. Koutkem oka zachytil pohyb a zadíval se dál za ni. Mezi stromy uprostřed dráhy se vynořil sněžný skútr a na něm dva lidé. Utíkající žena ječela a mávala rukama. Řidič si jí všiml a otočil skútr jejím směrem. Žena křičela dál a začala gestikulovat ještě hysteričtěji.

Zabiják jediným plynulým pohybem zvedl pušku k rameni a vystřelil. Řidič se zhroutil přes říditka a stroj sebou prudce cukl do strany. Pasažérka vykřikla a snažila se řidiče odstrčit, aby mohla chytit říditka, ale marně. Křičela dál a dál, zatímco stroj nabíral rychlost, točil se a klouzal přes celou dráhu. Zabiják se zadíval do dioptru, vydechl a znovu vystřelil. Jekot okamžitě ustal. Skútr bez řidiče naboural do obrovské haldy sněhu na okraji dráhy a překotil se.

Zabiják láskyplně poplácal svoji winchestrovku a rozhlédl se po prchající ženě. Byla už skoro na konci dráhy a buclaté nohy poháněné adrenalinem jako by se nechtěly unavit. Zadíval se přes dioptř a hlaveň, zaměřil se na ohořelý kroužek na konci, který se jasně rýsoval proti zářivému sněhu na dráze, něžně obemkl prst kolem spouště a stiskl. Ozvala se rána, po níž okamžitě následovala ozvěna. Muž ucítil zpětný ráz pažby v rameni a viděl, jak žena klopýtla a spadla. Chvilí ležela bez hnutí, ale pak se zvedla na předloktí a začala se plazit ke stromům. Zavrtěl hlavou, téměř bezděčně k ní pocítil obdiv a vyrazil jejím směrem.

Na okraji dráhy se zastavil a prohlédl si těla páru na skútru. Špičkou boty je překulil na záda, co nejopatrněji, aby si nezamazal nové holínky od krve, a potom se jim podíval do tváře. Jedno tělo už žádný obličej nemělo, druhému zas chyběl hrudník. Zabiják jednomu narovnal košili, druhému nohy a vydal se po stopě mezi stromy.

Lesem zaznělo hlasité prasknutí a zabiják se instinktivně vrhl k zemi a převalil se. Potom znovu vyskočil a rovnou páčil. Páskou vháněl do komory jeden náboj za druhým a pokrýval střelami plochu celého oblouku. Zastavil se, aby znovu dobil,

a zaposlouchal se. Všude panovalo naprosté ticho. Teprve pak si všiml zlomené větvičky, na kterou sám šlápl. Uchechtl se vlastní přehnané reakci a znovu vyrazil za ženou. O několik metrů dál objevil tělo.

Opatrně se k němu blížil, s nabitou puškou a odjištěnou pojistkou. Sněhule, zářivě růžové oteplováky a kostkovaná košile. „Ach,“ vydechl, když konečně spatřil její tvář, a padl vedle ní na kolena do krví potřísněného sněhu.

Byla to blondýnka a byla překrásná, dokonce i ve smrti. Při jejich posledním setkání měla bledou pleť zružovělou, plné, rudé rty ohrnuté v úšklebku přes rovné, bílé zuby a veliké temně modré oči přimhouřené opovržením. Vysmívala se mu.

Nyní se usmál on na ni a dotkl se jejího líčka. Rychle vychládalo. Nadzvedl jí jedno víčko, aby se přesvědčil, jestli jsou její oči tak modré, jak si pamatoval. Byly. Kochal se pohledem na dokonalé vějířky řas, pohladil ji po krku, potom přešel prsty po křivce jejího řadra, sklouzl dolů kolem pasu a sáhl jí mezi nohy.

Hájem se prohnal tichounký šepot, možná jen šelest větru, a krátce nato k muži zpoza stromů dolehlo neslyšné zakvílení připomínající vyděšenou veverku. Rychle odtáhl ruku a vstal.

Pomalou se vrátil lesem k přistávací dráze, zvedl překocný skútr, nasedl na něj a stiskl elektrický startér. Motor naskočil hned napoprvé.

Hromádka našťípaného dříví sahala Kate už po pás, když nad hlavou zaslechla blížící se *klap-klap-klap* helikoptéry. Slunce pořád stálo vysoko na bezmračné obloze a Kateina košile byla na zádech a v podpaží úplně propocená. Zabořila sekyrku do

špalku, na kterém dříví štípala, a zašla se do srubu napít. Na několik loků vyprázdnila celou sklenici vody, napumpovala si další a vrátila se ven, jen tak tak, že nepřiskřípla Obludě čumák ve dveřích. Posadila se na horní schod verandy a se zasténáním si protáhla unavené svaly. Pohyb v houští přilákal její pohled k okraji mýtiny, kde pod jedlovcem stále seděl Obludin zklamáný milenec. Tentokrát však neupíral roztoužený pohled ke srubu, naopak se zvědavě díval k obloze. Zamžourala stejným směrem, protože helikoptéra byla podle všeho čím dál blíž, a když se objevila nad její mýtinou a začala tam kroužit, vyskočila Kate rozčileně na nohy.

„Co si hergot myslíš, že děláš?“ ječela přeskakujícím, chraplavým hlasem. „Tady přistát nemůžeš!“

Obludin milenec usoudil, že není čas na hrdinství, a zmizel mezi stromy. Vrtulník s charakteristickými modrými a zlatými symboly Aljašské státní policie pomalu dosedal do středu mýtiny a Kate musela zacouvat ke dveřím srubu. Zadržela dech a s hrůzou sledovala, jak lopatky vrtule nebezpečně kmitají jen kousíček od střech všech budov její usedlosti rozmístěných do půlkruhu kolem louky.

Lopatky se zpomalily, ale nezastavily. Motor se trochu ztišil, dvířka vrtulníku se rozlétla dokořán a objevil se v nich muž v policejní uniformě. S kloboukem v ruce a v předklonu doběhl ke Kateině verandě a ocitl se tváří přímo proti jejímu rozkroku.

Zpražila ho pohledem. „Co to krucinálfagot vyvádíš, Jime? Chybělo málo a strhl bys střechu z každý boudy, co tady mám!“

„Běž dovnitř!“ zahromoval a svůj rozkaz rovnou doprovodil činem. Natáhl se přes ni, otevřel dveře, postrčil ji do srubu

a s dusotem přeběhl verandu a vpadl dovnitř za ní. S prásknutím dveře zabouchl.

Byl to vysoký a urostlý chlap a v její roubence zabíral víc místa, než se jí zamlouvalo. „Co to má krucinál být?“ vyjela na něj. „Odkdy se leze k lidem bez pozvání? Co se děje?“

„Tys to neslyšela?“

„Co jako?“

Přiskočil k rádiu a zapnul ho. Nic se z něj neozývalo. Jim zavrtěl hlavou a zaklel. „Zatraceně, vždyť jsem jim říkal, ať vysílají varování pořád dokola, dokud toho sráče nechytíme.“

„Jakého sráče? Jaké varování?“ zavrčela nakvašeně. A pak si všimla výrazu v jeho tváři. Vztek okamžitě nahradila hrůza. Mnohem klidnějším tónem zopakovala: „Co se děje, Jime?“

Otočil se a rozhlédl se po místnosti. Přejel očima po zmatené Kate a ostražitě Obludě. Obě byly v pozoru. „Alespoň že ty jsi v pořádku.“

„Ovšemže jsem.“ Kate přimhouřila oči. „Kdo není?“

Stáhl rty do úzké linky. „V tuhle chvíli přinejmenším dva lidé.“

„V Niniltně?“ Stroze přikývl a Kate strnula. Obluda vedle ní kratičce a tiše zakňučela. „Co se stalo?“ zeptala se Kate věčně.

Jim dlouze vydechl. „Zatím víme jen to, že v okolí pobíhá nějaký cvok a střílí lidi loveckou puškou.“

Vyschlo jí v ústech. „Kdo?“

Zavrtěl hlavou. „To nevíme.“

„A koho zastřelil?“

Ve tváři se mu zračilo pochopení a soucit, ale znovu pouze zavrtěl hlavou. „To taky ještě nemáme potvrzené. Vypálil na letadlo s poštou, právě když přistávalo. George Perry viděl na

dráze nějaká těla. Pak po něm začal střílet chlápek na sněžném skútru a nasázel mu pár ran do motoru. George to zvedl na tisíc pět set metrů, zakroužil nad dráhou a vyslal SOS. Viděl, jak ten chlap na skútru odjíždí. Víc zatím nemáme, víme jen...“

„Co?“

„Že má namířeno tímhle směrem.“ Při pohledu na Kateinu reakci policista důrazně přikývl. „Poštovní letadlo se vysílačkou spojilo s věží v Toku, ti dali vědět mně a já okamžitě vyrazil, abych varoval všechny usedlosti po cestě.“

Kate ho obešla a sundala brokovnici z držáku nad dveřmi. Zlomila ji a zkontrolovala, jestli je nabitá. Byla. Kate se otočila. „Fajn. Tak teď to vím. Měl bys pokračovat dál a varovat ostatní.“

Oddech si, uchechtl se a naprosto ji šokoval, když se k ní zničehonic sklonil a vtiskl jí na rty rychlý, tvrdý polibek. Výraz v její tváři ho znovu rozesmál. Škádlivě ji polechtal pod bradou. „Copak jsem mohl odolat? Taková šance se naskytne jednou za život.“

Brokovnice se už zvedala, a kdyby neměl Jim za zády helikoptéru, možná by mu Kate jednu dávku broků do zadku nasázela. Sklouzl pohledem z jejího rozrušeného obličejce k brokovnici a zpátky, znovu se zasmál a měl tu drzost jí ještě zsalutovat. „Kdyby se sem dostal dřív, než já dostanu jeho, tak má na sobě černo-červený kabát a hnědou čapku s klapkami na uši. Jezdí na polarisu. Dávej na sebe majzla, Shugaková.“

Příkrčil se a utíkal k helikoptéře. Řev motoru okamžitě zesílil a lopatky se roztočily rychleji. Během pěti vteřin byl ve vzduchu, za sedm už nad stromy a deset vteřin nato zmizel z dohledu.

*

„Běžte!“ křičel farmář na dvě děti, které stály jako zařezané s otevřenou pusou a vytřeštěnýma očima. „Utíkejte, ksakru!“ Otočil se zpět k zabijákovi a zamával pažemi. „Tady! Tady jsem, ty prašivej zmetku! Jen si pro mě pojď!“

Zabiják se na něj netečně zadíval. Farmář ležel vedle stodoly, nohu měl napadrt a silně krvácel, ale přesto zoufale šátral kolem sebe po něčem, co by mohl po zabijákovi hodit. Nahmatal jen tající sníh, a tak ho nabral do hrstí a hodil. K cíli však nedoletěla ani jediná vložka a celá ta sněžná zbraň se rozpadla ve vzduchu a neškodně dopadla na zem. „Do prdele!“ Zabiják ho bez hnutí sledoval. „Zmrde!“ zařval farmář a ukázal mu oba prostředníky. „Joe! Mary! Utíkejte!“

Obě děti se konečně probraly z transu a rozběhly se přes zamrzlý rybník před jejich usedlostí. Zabiják postoupil o krůček vpřed, otočil se a zvedl pušku. Zamračil se přes dioptr na dvě prchající postavičky. Byly tak drobné a utíkaly tak rychle. Vypálil dvě rány. Jednou trefil, jednou minul. „Ne!“ zavřískl farmář. „Ne, ne, ne, k čertu s tebou, ne!“ Zabiják vystřelil potřetí. Druhá postavička dopadla na hrubý led rybníku a klouzala další tři metry, než se úplně zastavila.

Farmář se s pláčem a vzlykotem plazil k okraji rybníku a zoufale lapal po dechu, zatímco k němu zabiják pomalu došel. Jejich pohledy se střetly. Zabijákova tvář byla klidná a bez výrazu, naopak tu farmářovu poznamenal žal a hněv.

„Naser si,“ zasyčel farmář. „Do toho.“

*

Kate opřela brokovnici o hromadu vyskládaného dřeva a popadla sekeru. Chvilí na ni zírala a pak ji znovu odložila a zvedla brokovnici. Nejradši by začala rázovat sem a tam, ale proměnávat se po mýtině, když se někde kolem ochomýtá šílenec s puškou, jí nepřipadalo jako dobrý nápad. Možná by bylo nejlepší zabarikádovat se ve srubu, jenže ta myšlenka se jí zajídala. Otočila se k lesu. Zoufalé zavytí a škrábání na dveře jí prozradilo, že ji Obluda oknem viděla. Zarazila se. Koutkem oka na palouku zahlédla pohyb. Vlk se vrátil. „Zatraceně.“ V tomhle rozjívěném stavu by jí Obluda k ničemu nebyla, notabene když se kolem pořád poflakovalo tohle ztělesnění vlčí dokonalosti. Kate se napřímila v ramenou, přešla mýtinu a vydala se po pěšině k silnici.

Těžař zmizel mezi stromy a zabiják znovu nabil winchestrovku. Vzduch se ani nehnul. Slyšel, jak se jeho kořist namáhavě prodírá hustým lesním porostem a vrstvou sněhu. Zadumaně se rozhlédl a odjistil. Nechtělo se mu do toho hlubokého sněhu. Těžař beztak vykrvácí. Protáhl se a zívá. Byl unavený. Zakručelo mu v břiše. A taky hladový.

Kate začínala klimbat, když vtom ji probral ten zvuk. Zpočátku zněl jako jediné krátké zarachocení, jako když se roztříští obrovská tabule skla, ale vzápětí už o jeho původu nepochybovala. Byl to sněžný skútr a blížil se k ní.

Došla po pěšině, která vedla k její usedlosti, až ke křižovatce se starou železniční tratí a poté pokračovala dál, dokud neobjevila rovný kousek cesty. Na jeho konci, směrem od Niniltny, si našla nízký smrk se spoustou větví, jenž nebyl ani moc blízko,

ani moc daleko od okraje cesty, prodrala se k němu měkkým sněhem a zadřepala mezi větve, kde zůstala s brokovnicí položenou na kolenou. Ze svého místa měla výborný výhled na dobrých osm set metrů cesty, až k bodu, kde se stáčela, aby se vyhnula rybníku Honker.

Řev sněžného skútru se stále blížil. Obloha byla jasná a bledá. Nikde ani stopy po helikoptérách, letadlech nebo podobné vzdušné kavalerii. „K čertu s tebou, Jime. Typický polda. Když ho člověk potřebuje, není nikde k nalezení.“ Znovu vyhlédla mezi větvemi. Skútr právě objel rybník a uháněl po cestě k ní. Nikde kolem ani noha.

Tiše zaklela a odjistila pojistku na brokovnici. Zkontrolovala náboj v komoře, zapřela si pažbu do ramene, zadívala se přes hlaveň do dálky a čekala.

Skútr se řítil po mírně stoupající cestě, až Kate konečně zahlédla mužův obličej. Tvář měl zarudlou od ostrého protivětru a zuby vyceněné v neveselém šklebu. Skútr byl značky Polaris a muž měl na sobě rudo-černý kostkovaný kabát a hnědou čepici s klapkami na uši. Kate přejel mráz po zádech. Pečlivě zamířila. Nehledě na to, co ten pošuk udělal, nechtěla ho zabít. Už tak toho měla na svědomí dost, nepotřebovala ho zatěžovat další smrtí, jakkoli by v tomto případě byla ospravedlnitelná.

Už byl téměř u ní, když sníh na cestě před ním explodoval. Do vzduchu se rozprskly kusy ledu a dopadly na přední sklo skútru i mužovu tvář. Zaječel, trhl sebou a ztratil nad strojem kontrolu. Řídítka mu vyklouzla z rukou a on se skutálel ze sedadla a nemotorně dopadl do sněhu.

Kate se vrhla k zemi, mezi nízké větve smrku. Jedna se jí zamotala do vlasů a málem ji znovu vytáhla na nohy. Kate

uklouzla a pustila brokovnici. Zbraň dopadla do sněhu a svezla se po něm několik desítek centimetrů od ní. Zabiják se na cestě mezitím vyškřábal na nohy a sundal si pušku ze zad. Kate zašátřala kolem, nahmatala kus dřeva a vši silou ho po muži mrštila. Trefila ho přímo do obličeje. Zavrával. „Sakra práce,“ zabrbal, znovu se napřímil a automaticky pozvedl pušku a namířil.

Kate zkoprněla. Vlasy měla stále uvězněné ve větvích smrku a pažbu brokovnice mimo dosah. Dívala se přes cestu pokrytou udusaným sněhem do jeho klidných, jasných a nepříčetných očí a věděla, že tohle je její šance, jak navždy uniknout bolesti, smutku a mučivým vzpomínkám. Ani se nehnula, nemohla.

Usmál se na ni. „Nevíš, kde by tu člověk sehnal něco na zub?“

V křoví za zády se jí ozval šramot a pak ji něco udeřilo zezadu do kolen. Nějaká nesmírná síla jí podtrhla nohy, až se jí vlasy uvolnily z větvíček a celý svět udělal kotrmelec. Kate předvedla dokonalé salto vzad a při dopadu na břicho si vyrazila dech.

Obludiny tlapy zasáhly muže do prsou a srazily ho k zemi. Rozplácl se na cestě jak široký, tak dlouhý, uvězněný pod pětadesáti kily syrové zuřivosti. Kate se ani nestačila rozkoukat a Obluda už chňapla zuby po hlavní winchestrovky a vykroutila ji muži z rukou pohybem připomínajícím medvěda, který se snaží zbavit komára. Puška dopadla na led necelé dva metry od nich a sklouzla po něm ještě o notný kus dál. Zabiják zůstal ležet jako omráčený a Obluda se mu okamžitě vrhla po odhaleném hrdle a sevřela ho mezi čelisti.

Kate se probrala a popadla dech. „Ne!“ zakřičela.

Obluda strnula se zuby na mužově krku, jen tak tak, že nepronikly kůží. „Drž, holka,“ přikázala Kate zadýchaným, zastřeným hlasem. „Drž.“

Vstát se jí podařilo až na třetí pokus. Zavřela oči a snažila se sebrat. Nohy se jí klepaly, plíce pálily nedostatkem kyslíku. Na prsou ji bolelo, kůží na hlavě měla jako v ohni. Motor skútru stojícího opodál stále běžel, vzápětí však jako na protest zaskučel, zakašlal a chcípl. Kate se znovu lapavě nadechla a otevřela oči.

Zabiják ležel bez hnutí tam, kde spadl. Obluda stála nad ním, s vyceněnými tesáky přitisknutými k jeho krku a z hrdla se jí dralo tiché, dunivé vrčení. V tu chvíli vypadala jako čisto-krevný vlk. Kate sebrala ze země svoji brokovnici a obezřetně k nim vykročila. Došla k jeho pušce a odkopla ji ještě dál. „Hodná, Obludo.“

Fena k ní zvedla hlavu. Zuby se již sice nedotýkala mužova krku, ale nepřetržitě, tiché hřmění vycházející z jejího hrdla neustalo a efektivně zabijáka paralyzovalo. „Už je dobře, holka,“ uklidňovala ji Kate a konejšivě ji poplácala po hlavě. Obluda sebou škubla a Kate strnula. „Šikovná holka. A teď stačí. Obludo,“ zopakovala o něco přísněji. „Dost.“ Vrčení zakolísalo, ztišilo se a nakonec se zcela vytratilo. Obluda ke Kate vzhledla a zamrskala ocasem ze strany na stranu. Kate se znovu nadechla a napřímila se. „Šikovná.“ A pak o něco důrazněji dodala: „Šikovná holka.“

Zabiják byl při vědomí. S klidem k nim vzhlížel a napětí z jeho těla vyprchalo. Dokonce jim věnoval šťastný, zkrvavený úsměv, který se odrazil i v šibalsky jiskřivých očích, z nichž jedno nebylo pod otokem skoro vůbec vidět. Zachichotal se. „Nikdy

neuhodneš, co jsem provedl.“ Znovu se zahihňal. „Zlobil jsem.“ Olízl si krev ze rtů a překvapeně povytáhl obočí. Váhavě zvedl jednu ruku, dotkl se úst a zadíval se na krví potřísněné prsty. „Teče mi krev,“ konstatoval. Nakrabil tvář. „Měl mi Boardwalk prodat. Říkal jsem mu to. Měl mi ho prodat.“ Zničehonic se dal do pláče.

Kate udělala tři vrávoravé kroky k okraji cesty a vyzvracela se z podoby. Přesně v téhle pozici ji našel i Vrtulník Jim, když o několik minut později přistál o dvacet metrů dál.

Dvě

Jack Morgan si povzdechl. „Takovej pech, že všichni bydleli poblíž cesty. McAniff měl terče jako na dlani, ani se nemusel moc namáhat.“

„Ne, to nemusel.“

Jack se zhoupl na židli, položil si nohy v holínkách na stůl a překřížil je v kotnících. Patnáct centimetrů vysoký stoh papírů se nebezpečně naklonil a málem sklouzl na podlahu. Vůbec tomu nevěnoval pozornost, zato Bill Robinson si cosi zabručel pod vousy, předklonil se a narovnal ho. Stále ho udivovalo, jak může Jack, vrchní vyšetřovatel úřadu státního návladního v Anchorage, v té kanceláři cokoli najít, když jeho případy dorazí k soudu. Byl to malý kamrlík bez oken, sám o sobě stísňený, natožpak když se k tomu přidaly kartotékové skříně, náčrtky z míst činu, sáčky s důkazním materiálem, tři tabule hustě popsané šéfovým škrabopisem a hory papírů, které začínaly hned za dveřmi, vlnily se celou místností jako sněhové závěje po bouři a obklopovaly Jackův stůl ze všech stran. A jako by ani to nestačilo, stěny pokrývaly mapy, odshora dolů popsané

dalšími nečitelnými poznámkami a polepené dalšími náčrtky a plánky. Jack se opřel o černé, směle šipky, vykřičníky a bubliny vyvedené lihovým fixem.

Jackova úspěšnost u soudu a počet zločinců, které dostal za mříže, ovšem jasně dokazovaly, a to musel uznat i Bill, že v případě nutnosti se Jack v tom binci vyzná. Ačkoli jen Jack sám a možná ještě bůh věděli, jak to dělá. A beztak to nebyla Billova kancelář, tak co. Zavrtěl hlavou, zdaleka ne poprvé, a opřel se na židli, aby si mohl úhledně srovnat hromádku papírů ve vlastním klíně.

„Dobrá, Bille,“ prohlásil Jack a zahleděl se do stropu s rukama sepjatýma za hlavou. „Shrň mi to.“

Bill obrátil list, pečlivě ho zasunul dospod hromádky a odkašlal si. „První obětí byl jeho soused, Steven Syms, třicet čtyři let. Bydlel v rezervaci, v létě se živil rybolovem, v zimě vzal každou práci, co se namanula. Z druhé strany jeho usedlost sousedí s pozemky sester Gettyových, Lottie a Lisy. Kolem desáté dopoledne zaslechly výstřely a podle Lottie se tam šly podívat. Než však dorazily, byl Steven Syms mrtvý a McAniff pryč. Hledaly stopy, ale žádné nenašly. K té usedlosti vede jen jedna cesta, a tak nasedly na skútry a vyrazily po ní do Niniltny.“

Bill otočil stránku. „Fajn, další zastávku si udělal v Niniltně, na poště u přístávací dráhy. Poštovník se jmenoval Patrick Jorgensen, třiašedesát. Do Niniltny se přistěhoval ve čtyřicátém devátém, oženil se tu a vychoval rodinu. Na poště pracoval dvacet let. McAniff ho střelil zblízka do obličeje. Jorgensenova manželka Becky, čtyřiašedesát, to všechno viděla z vedlejší místnosti a vyběhla ven zadními dveřmi v obýváku. Dala se na útěk po dráze, ale McAniff ji nejspíš slyšel, protože se vydal za

ní a několikrát po ní vystřelil. Alespoň si to Becky myslí.“ Vzhlédl k Jackovi. „Tuhle část si nepamatuje úplně přesně, a kdo by se jí divil. Minimálně jednou po ní ale určitě vypálil, protože má v pravé paži díru skrz naskrz. Čistý průstřel, kulka se nedotkla ani kosti, ani tepen.“ Zavrtěl hlavou.

„Měla kliku.“

„A nebyla sama.“ Otočil na třetí stranu. „Právě když doběhla na konec dráhy – a mimochodem, sama prý neví, proč se neschovala mezi stromy, co ranvej lemují z obou stran. Zkrátka prý běžela, nekoukala nalevo napravo a jen se snažila dostat pryč a co nejdál od té pušky.“

„A možná i od toho, co zůstalo z jejího manžela, se kterým strávila půlku života,“ dodal Jack jemně.

„Možná. Zbyla z něj hotová fašírka. No, takže, doběhla na konec dráhy, a vtom se mezi stromy objevili Lyle a Lucy Longstaffovi, oba čtyřiaadvacet. On byl zdejší, lovec, rybář a tak trochu zlatokop. Ona byla bankovní úřednice. Seznámili se v Anchorage a na Nový rok se vzali.“

„Tenhle Nový rok?“

„Jo.“

„Bože.“

„Jo. V lednu dala v práci výpověď a přestěhovala se za Lylem do jeho srubu u Gold Creeku. Jeli si do Niniltny pro poštu.“ Billa obvykle jen tak něco nerozházelo, byl to ramenatý chlapík s klidnou, netečnou tváří, a přesto, když Jack poslouchal, jak předcítá ze svého pečlivě sepsaného seznamu obětí, neubráníl se pocitu, že z Billova hlasu číší jakási pohřební obřadnost. Tím, jak o nich mluvil a jak důkladně vyslovoval nejen jejich křestní jména, ale také příjmení, jako by dosvědčoval jejich

existenci, jako by svým jedinečným způsobem vzdával hold místu, které na zemi kdysi obývali. Každý polda věděl, že si případ nesmí pustit moc k tělu, protože to většinou znamenalo katastrofu, a to nejen pro něj, ale i pro vyšetřování samotné. Většina se s tím vyrovnávala tak, že se od svého pracovního já odloučila, podobně jako církve od státu. Nebo se o to alespoň snažili. A těm nejlepším se to sem tam i dařilo. A přesto. Přesto.

„Takže McAniff zastřelil Lylea Longstaffa a Lucy Longstaffovou – to jejich těla viděl George Perry, pilot poštovního letadla, na konci ranveje. McAniff se vydal za Becky Jorgensenovou do lesa a cestou očividně páčil hlava nehlava, protože tady zasáhla krutá ruka osudu.

Sestry Gettyovy odjely od Symsova srubu a na cestě do Niniltny se zastavily na prvním místě, kde se zastavují všichni.“

„Na poště.“

„Ano. Za pultem uviděly Patricka Jorgensena a zvenku k nim dolehly výstřely na dráze. Rozdělily se a vzaly to oklikou lesem kolem ranveje k místu, odkud slyšely palbu. McAniff v tu chvíli Becky Jorgensenovou ztratil a zdá se, že ve snaze ji dostat začal střílet naslepo všude kolem. Lottie Gettyová Becky objevila a společně odtamtud co nejrychleji vypadly. Lisa Gettyová tolik štěstí neměla a schytala to, když kolem sebe McAniff páčil.“ Odmlčel se. „Byla to docela kost.“

„Viděl jsem fotky.“

„Jo. Třicet let, hotová Marilyn Monroe, včetně znamínka krásy, postavy a tak. Taková škoda.“ Bill zavrtěl hlavou a obrátil stránku. „Tak dál, Perry se srovnal k přistání a najednou zjistil, že ve vzduchu lítá víc kulek než ve válečné zóně, a tak to zase zvednul a vzal roha.“

„Pochopitelně.“

„Vystoupal mimo dostřel a chvíli tam kroužil a všechno sledoval dalekohledem. Viděl, jak McAniff vyráží po cestě do Ahtny, a spojil se vysílačkou s Jimem Chopinem v Toku, který okamžitě nažhvil vrtulník. A masakr mezitím pokračoval.“ Otočil další papír.

„John Weiss, třicet sedm, žil s manželkou Tinou, třicet pět, a dvěma dětmi, šestiletou Mary a pětiletým Josephem na farmě asi patnáct kilometrů od Niniltny.“

„Proč McAniff cestou nevystřílel i město?“ přerušil ho Jack.

„Nejel přes město, vzal to přes řeku a lesy a napojil se na cestu u potoka Squaw Candy.“

Jack s hlasitým zaduněním shodil nohy na zem. „Potok Squaw Candy? Tam bydlí Bobby Clark. Už ho někdo –“

„Černoch na vozíku, co posílá zprávy z rezervace meteorologickému ústavu?“ Jack přikývl a Bill mávl rukou, aby ho uklidnil. „Je v pořádku. Vrtulník Jim ho zaletěl zkontrolovat.“ Nevele se usmál. „Podle Jima měl Clark pořádnou pifku, že ho McAniff obešel. Prý by tomu šmejdovi ukázal, jak dobře umí střílet.“

Jack si oddechl. „To je celý Bobby. Díkybohu.“

„Weissovi bydleli v dalším domě u cesty. Tina Weissová to nejspíš schytala jako první, na latríně. Pokud se nemýlíme, pak McAniff trefil Johna Weisse nejprve do stehna, ale nezabil ho hned. Mary s Josephem se pak rozběhli přes malé zamrzlé jezírko u jejich domu, a McAniff je zastřelil, právě když dospěli ke stromům na druhém břehu. Jako by čekal, kam až se dostanou, než je zabil.“

„Dal jim náskok,“ prohodil Jack kysele. „Kdo si myslí, že je, generál Zaroff?“

„Důkazy nasvědčují spíš tomu, že si chtěl otestovat vlastní střelecké schopnosti.“ Střetl se s Jackovým pohledem. „Malý, pohybující se terč, a tak.“

Jack zavřel oči a povzdechl si. „Kristepane.“

„John Weiss byl podle nás ještě při vědomí a všechno viděl. Snažil se k dětem doplazít, když k němu McAniff přišel a zastřelil ho. Jedna rána, přímo sem.“ Bill si přiložil prst k levému spánku. „Zblízka. Kůže byla sežehnutá prachem, nábojnice hned vedle těla. Prostě si nad něj stoupl, podíval se mu do očí a vypálil.“

Oba se na okamžik odmlčeli a v duchu si tu scénu představili: matka zabitá na latríně, otec, který se musel dívat na to, jak mu McAniff chladnokrevně vraždí děti, a pak nejspíš ještě uvítal smrtící kulku. Jackovi naskočila husí kůže. Oklepal se, vstal a oběma dolil hrnky. Káva byla horká, silná a páčila v krku tak, že zahнала Jackovy myšlenky na tu ledovou scénu u jezera a přivedla ho zpět do prozaičtějšího prostředí jeho stísněné kanceláře.

„Další zastávku si udělal na křižovatce se zásobovací cestou k dolu Nabesna. A tam smůla zasáhla znovu – MacKay Devlin se tam totiž objevil zrovna ve chvíli, kdy McAniff projížděl kolem. Tvrdí, že si to šinul trochu moc rychle, vyřítit se z vedlejší cesty a smykem zastavil přímo před McAniffovým skútem. Než se vzpamatoval, měl prý McAniff v ruce winchestrovku a mířil na něj. Devlin vzal okamžitě nohy na ramena. Vypověděl, že na něj McAniff vypálil tak pětkrát nebo šestkrát, což odpovídá počtu nábojnic, co jsme tam našli.“ Bill si pofoukal kávu a usrkl. „Jenom ho škrábl, do pravé paže. Přesně jako Becky Jorgensenovou. McAniffova specialita.“

„To měl Mac kliku.“

„Ty Devlina znáš?“ Jack přikývl. „Podle mě nešlo jen o štěstí.“

„Jak to?“

„McAniff už byl nejspíš unavený, protože Devlina nepronásledoval tak jako ty ostatní. Znova nasedl na skútr a pokračoval dál po cestě. A jak už víme, o nějakých dvacet kilometrů později narazil na Kate Shugakovou.“

Jestli Bill znal podrobnosti Jackova vztahu s Kate nebo věděl o její minulosti v kanceláři státního návladního, nedal to na sobě ani mrknutím znát, ale na druhou stranu byl u týmu teprve osmnáct měsíců. Možná už drby utichly, třebaže to bylo značně nepravděpodobné. Jack o tom upřímně pochyboval.

„Vrtulník Jim se u ní stavil a varoval ji, podobně jako další usedlosti po cestě,“ pokračoval Bill. „Vzala si brokovnici, počkala si na toho šmejda venku a podala si ho.“ Napil se kávy a dodal: „Měla ho odprásknout.“

„To by neudělala.“

„Škoda. Mohla nám ušetřit spoustu času a daňovým poplatníkům peníze.“

„Pravda.“

„Takže...“ Bill si začal rovnat složky na hromádku, „co tu máme? Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm, devět vražd prvního stupně. Ježíši. A jeden, dva pokusy o vraždu.“

„Mezi ty dva pokusy počítáš i Maca Devlina?“

Bill zvedl hlavu. „Ovšem. Proč?“

Jack se nepatrně suše usmál. „Střílení na Maca Devlina se v rezervaci nepovažuje za pokus o vraždu.“

„A co to jako je?“